

Overweging: 25e zondag door het jaar

Thema: Doe ik onrecht?

Lezingen: Jesaja 55,6-9 en Matteüs 20,1-16a

Zondag 24 september 2023

Annelies Rosier, Geestelijk verzorger

Bijzonder: Vredeszondag

Afgelopen vrijdag hadden we op het werk, bij de zusters in Tilburg, een gesprek over vrede, onvrede, schijnvrede.

Ieder kon haar zegje doen. Vrede is tevreden zijn met wie je bent en wat je hebt, vrede is actie voeren tegen onrecht. Vrede is moeilijk.

En toen kwam het gesprek op de parabel die we net hoorden. Jezus vertelt parabellen om iets duidelijk te maken over waar het Rijk van God over gaat. Hij gebruikt beelden, omdat het Rijk van God nu eenmaal tot de verbeelding spreekt en je het nooit letterlijk kunt verstaan. Parabellen willen ons ertoe verleiden om 'out of the box' te denken, net even anders te kijken.

Laten we eerlijk zijn..., diep in ons hart zijn we het toch eens met de werkers die een hele dag gezwogd hebben en hetzelfde betaald krijgen als degenen die net het laatste uurtje hebben meegedaan. Logisch dat ze beginnen te morren. Toch?

Misschien klopt het verhaal niet?

En toen kwam het gesprek van de zusters op het thema 'rechtvaardigheid' en viel het iemand op dat er niets aan de hand was geweest als de wijngaardenier de werkers van het eerste uur ook als eerste had uitbetaald, het bedrag dat afgesproken was.

Ze zouden tevreden zijn geweest. Nu gebeurde het omgekeerde en gingen ze morren. Maar, de laatsten zullen de eersten zijn, toch?

Zo kunnen wij ook morren en zeggen we nu ook: je krijgt loon naar werken, dat is rechtvaardig.

Een vluchteling die bij ons gewoond had in Eindhoven, kwam op een dag vertellen dat hij eindelijk status had en ook meteen een huis toegewezen had gekregen. We waren blij voor hem, maar ik weet ook dat mensen daar iets van vinden: "Een ander wacht al jaren op een huis en zo'n vluchteling, hij werkt niet eens". Het is niet eerlijk en we hebben er geen vrede mee. Dus hoe nu verder?

De eigenaar van de wijngaard zoekt mensen die meehelpen en hij maakt geen onderscheid, iedereen mag meedoen, er wordt niet gevraagd naar

diploma of referenties. Tot in de late middag zijn ze welkom om mee te werken, tot het elfde uur. Het is een andere tijdsindeling, waarbij het eerste uur rond een uur of 7 is, het 6^e uur rond de middag, het 11^e uur rond 17.00 uur.

We weten niet waarom sommigen later aansluiten, zelfs helemaal op het einde. Maar we kunnen ons misschien voorstellen dat er in onze tijd veel van zulke mensen zijn: ze willen wel werken maar worden niet gevraagd, hebben niet de juiste diploma's of hebben hun handen vol aan de zorg voor een ziek familielid.

Het zijn de mensen die altijd achter het net vissen, die altijd op de laatste plaats komen. En als we zien dat ze ineens een mooie auto hebben, dan gaan we ervan uit dat ze die niet verdiend hebben.

Over verdienen gesproken: Een denarie was in Jezus' tijd het loon waarmee een arbeider zijn gezin in leven kon houden voor één dag. God gunt ons, gunt ieder, het leven voor de dag. Ook degenen die niet of maar beperkt kunnen werken. Het Rijk van God is immers een rijk waar het feestmaal voor iedereen gehouden wordt.

De zusters vonden het ook belangrijk om elkaar iets te gunnen, blij kunnen zijn voor de ander. Kunnen wij dat nog? 'Ben je boos omdat ik goed ben', vraagt de landeigenaar. En zo wordt ons een spiegel voorgehouden, want ja, ergens zijn we boos. Maar daar ligt wel de kiem van onvrede.

In een klas werd de gelijkenis ook voorgelezen en de leerlingen gevraagd wat ze ervan vonden. Bijna iedereen vond de heer heel oneerlijk. Toen stak een meisje haar vinger op. *Ik vind het een mooi verhaal,* zei ze. *'Waarom?' 'Omdat die avond het hele dorp feest kon vieren.'*

Uw gedachten zijn nu eenmaal niet mijn gedachten, lazen we in Jesaja. Het Rijk van God is niet een rijk van loon naar werken, maar een rijk van goedheid en liefde. Het is de enige weg naar vrede.